

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4054/2023
07.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Никола Илић, адвокат из ..., против туженог „Бивода“ д.о.о. Раковац, општина Бујановац, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2142/23 од 25.05.2023. године, у седници одржаној 07.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2142/23 од 25.05.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 177/20 од 02.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се утврди да је тужилац у сталном радном односу на неодређено време код туженог почев од 20.05.2020. године, те да се наложи туженом да са тужиоцем закључи уговор о раду којим ће засновати радни однос на неодређено време почев од 20.05.2020. године са свим правима и обавезама из радног односа. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом надокнади парничне трошкове у износу од 117.700,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2142/23 од 25.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је тужилац обавезан да туженом надокнади парничне трошкове у износу од 88.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Ревизија је дозвољена по члану 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), па је Врховни суд испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у временском периоду од 08.05.2017. године до 12.01.2019. године, на основу више закључених уговора о раду на одређено време, радио код туженог на пословима Тужени тужиоца није радно ангажовао у наредном периоду од 12 месеци, а затим је на основу два закључена уговора о раду на одређено време тужилац радио код туженог у временском периоду од 13.01.2020. године до 13.10.2020. године. Решење туженог од 04.09.2020. године, у коме је констатовано да је тужиоцу престао радни однос због истека уговореног времена дана 13.10.2020. године, тужилац је примио 25.09.2020. године.

Нижестепени судови налазе да у парници за утврђење постојања радног односа на неодређено време нема места примени одредбе члана 195. став 2. Закона о раду, која прописује рок у коме се може покренути судски спор, те да су испуњене процесне претпоставке за одлучивање о основаности постављеног захтева. Полазећи од чињеница да тужилац није континуирано радио код туженог на истим пословима дуже од 24 месеца, нити је након истека уговореног времена наставио да ради пет радних дана, закључују да нема услова за преображај радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време у смислу члана 37. Закона о раду.

По становишту Врховног суда, неприхватљиви су наводи ревизије да је у конкретном случају било места усвајању постављеног тужбеног захтева из разлога који следе.

Одредбама члана 195. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/2005 ... 95/2018), прописано је да запослени у року од 60 дана може да покрене спор пред надлежним судом против решења којим је повређено његово право или када је сазнао за повреду права, а да рок тече од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

У конкретном случају тужилац је на основу више уговора о раду на одређено време био запослен код туженог у периоду од 08.05.2017. године до 12.01.2019. године. Он није радно ангажован наредних 12 месеци, па је рок за покретање судског спора од 60 дана у односу на наведени период почео да тече од фактичког престанка радног односа и истекао 13.03.2019. године. Тужилац је поново радно ангажован по два уговора о раду на одређено време од 13.01.2020. године до 13.10.2020. године, а решење туженог којим је декларисан престанак радног односа са даном 13.10.2020. године примио је 25.09.2020. године. Рок од 60 дана рачуна се у односу на овај период од времена пријема решења и истекао је 24.11.2020. године. Тужба је поднета

препорученом поштанском пошиљком 04.12.2020. године, након истека рока у коме је тужилац могао да тражи судску заштиту.

Полазећи од разлога на којима су засноване нижестепене пресуде, Врховни суд констатује да одсуству континуираног радног ангажовања дужег од 24 месеца у сваком случају не би било услова за преображај радног односа на одређено у радни однос на неодређено време, применом одредби члана 37. Закона о раду.

Период радног ангажовања тужиоца од 08.05.2017. године до 13.10.2020. године не може се посматрати као један правни однос, пошто тужени са тужиоцем није закључио уговор о раду дужег од годину дана, у периоду од 12.01.2019. године до 13.01.2020. године. Периоди радног ангажовања тужиоца не указују на злоупотребу права од стране туженог послодавца. Наиме, тужени је по одредби члана 37. став 1. Закона о раду могао закључивати уговоре о раду на одређено време, у сврху заснивања радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, што је у конкретном случају и учинио.

Наводи одговора на ревизију нису били потребни за доношење пресуде Врховног суда, па је на основу одредби члана 165. став 1. и члана 154. ЗПП одбијен захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**